

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci **žalobce A.O.**, nar. „X“, **státního příslušníka Turecké republiky, zastoupeného Kateřinou Malmstedt, advokátem**, se sídlem Ostružinová 1794, 252 28 Černošice, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2015, č. j. OAM-119/ZA-ZA13-P05-R2-2013,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalované rozhodnutí, žaloba a vyjádření žalovaného

Žalobce s manželkou žili ve městě Mersin (viz <https://en.wikipedia.org/wiki/Mersin>) v jižním Turecku na pobřeží Středozemního moře (dosud zde dle žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 4. 2013 žijí rodiče žalobce, jeho sestra i bratři). Dne 28. 12. 2010 letecky s manželkou odcestovali do České republiky, z České republiky však ihned (aniž by požádali

o azyl)^[1] odjeli přes Spolkovou republiku Německo do Švýcarské konfederace (zde se jim narodil dne 19. 3. 2011 syn H.), kde požádali o azyl. Byli však na základě tzv. Dublinského nařízení vráceni zpět na území České republiky. Česká republika dne 7. 9. 2011 (rozhodnutí ze dne 7. 9. 2011, č. j. OAM – 145/LE-LE05-PO8-2011) rozhodla, že se žalobci neuděluje žádná z forem mezinárodní ochrany. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Hradci Králové zamítl rozsudkem ze dne 20. 9. 2012, čj. 32 Az 28/2011 - 61, následně podaná kasační stížnost byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 5.12.2012, č. j. 3 Azs 54/2012 – 14.

Dne 12. 4. 2013 podal žalobce novou žádost o mezinárodní ochranu, v níž uvedl: „**Jelikož nechci nastoupit na vojnu a jsem Kurd, jsem neustále pod tlakem a napadáním Turecké republiky. Proto žádám o azyl v České republice.**“ Při pohovoru s pracovníkem Ministerstva vnitra téhož dne pak žalobce doplnil, že „**nejsem sám ani nikdo z rodiny členem žádné politické strany ani jiné organizace a nikdy jsem nebyl**“ (bod 15). Znovu zopakoval, že „**se chce vyhnout absolvování vojenské služby,**“ a „**jelikož je Kurd, je na něj vyvíjen politický nátlak**“ (bod 23). Žalobce nikdy nebyl trestně stíhán, v případě návratu do Turecka se obává uvěznění a vojenské služby, jeho zdravotní stav je dobrý.

Řízení o v pořadí druhé žádosti žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), rozhodnutím ze dne 23.4.2013, č. j. OAM-119/ZA-ZA13-ZA14-2013, zastavil, neboť žádost shledal nepřipustnou ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 31. 1. 2014, č. j. 32 Az 4/2013 – 57, zamítl. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové byl však rozsudkem Nejvyššího správního ze dne 17.4.2014, č. j. 4 Azs 37/2014 – 23, zrušen s tím, že je třeba posoudit to, zda skutečnost, že manželka žalobce byla v době podání druhé žádosti prokazatelně těhotná (otěhotněla po podání první žádosti o mezinárodní ochranu), nemůže být důvodem pro udělení doplňkové ochrany. **Na území České republiky se následně žalobci a jeho manželce narodil syn T.O., nar. „X“, kterému však nebyla Českou republikou udělena mezinárodní ochrana** (viz rozhodnutí žalovaného dne 19. 2. 2014, č. j. OAM-312/ZA-K01-P05/2013; žaloba proti tomuto rozhodnutí byla Krajským soudem v Hradci Králové – pobočkou v Pardubicích zamítnuta rozsudkem ze dne 8. 1. 2016, č. j. 50Az 4/2015 – 63, kasační stížnost pak byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 Azs 33/2016 – 21).

Žalovaný po kasačním rozhodnutí Nejvyššího správního soudu provedl doplňující pohovor s žalobcem, při němž žalobce nově uvedl, že „**jako rodina byli aktivní v boji za práva Kurdů**“ a že jeho otec byl 5 let vězněn z politických důvodů a jeho bratranec dokonce 12 let. Znovu zopakoval, že se nechce vrátit do vlasti proto, že je Kurd a na nich se v Turecku „**děje bezpráví**“. Dále připomněl, že se chce vyhnout povinné vojenské službě.

^[1] V rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, přitom Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, že „(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového“. Při formulování svého právního názoru vycházel i z rozsudku ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 - 46, který byl publikován pod č. 18/2003 Sbírky rozhodnutí NSS, v němž uvedl: „...cizinec pronásledovaný za uplatňování politických práv a svobod ve své vlastní zemi má o azyl požádat vždy již v první zemi, v níž má reálnou příležitost tento status obdržet nejdříve a v níž budou garantována jeho základní práva a svobody“.

Při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 10. 8. 2015 svůj azylový příběh žalobce doplnil a uvedl, že se „**jeden bratr**“ **přidal k teroristické organizaci PKK**, „**tím pádem je zbytek celé rodiny ve velkém nebezpečí**“. Ke shromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí žádné konkrétní výhrady žalobce neměl.

Žalovaný dne 17. 9. 2015 rozhodl (rozhodnutí č. j. OAM-119/ZA-ZA13-P05-R2-2013) o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), neuděluje.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové žalobu (blanketní žaloba na listu číslo 1 až 3 soudního spisu, doplnění na listech číslo 75 až 78 soudního spisu), v níž namítal, že žalobou napadené rozhodnutí (čítající 15 stran /pozn. soudu/) je nepřezkoumatelné, neboť jsou v jeho odůvodnění pouze citovány četné podklady, aniž by tyto podklady byly řádně zhodnoceny. Žalobce se domnívá, že se „*žalovaný nevypořádal s obecným postavením Kurdů v Turecku, stejně jako s postavením kurdských branců v turecké armádě, a to zejména na podkladě tvrzení žalobce, že by v případě nástupu branné povinnosti musel bojovat proti skupinám bránícím kurdskou otázku*“. Žalobci nadto hrozí trestní postih (pokuta či trest odnětí svobody) za „*pozdní nástup k výkonu branné povinnosti*“, popř. za „*odepření takové služby*“. Žalovaný měl dle žalobce přihlídnout i k aktuální situaci na východě a jihovýchodě Turecka, jakož i ke skutečnosti, že turecká armáda útočí na Kurdy bojující proti tzv. Islámskému státu v Sýrii. Vzhledem k tomu, že „*nelze predikovat, kdy reálně násilí a další hrozby proti Kurdům pomínou*“, měl by být žalobci udělen humanitární azyl, popř. by mu „*vzhledem k jeho národnosti a vzhledem ke geopolitické situaci v domovském regionu*“ měla být udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu. Žalobce též měl zohlednit, že dle zpráv Ministerstva zahraničí USA turecká policie „*zadržuje při různých příležitostech více než 1.000 členů BDP*“, tj. politické strany, „*za jejíž podporu otec žalobce agitoval*“. Taktéž jsou dle téhož zdroje členové BDP trestně stíháni. Dle žalobce zde je důvodná obava, že bude pronásledován „*pro zastávání určitých politických názorů, které jsou pevně sepnuty s řešením národnostní otázky v Turecku*“, tato skutečnost však byla žalovaným ignorována, resp. „*azylově relevantní důvod dle § 12 písm. a) zákona o azylu zůstal stranou zájmu správního orgánu*“. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce požadoval, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba především vypořádat námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) uvedl, že se v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi, odkázal na jeho odůvodnění a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II.

Posouzení věci soudem

Předně soud zdůrazňuje, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní

námítky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námítky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že **na námítky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí** (tento právní názor akceptoval i Nejvyšší správní soud – viz např. bod 15 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9, bod 37 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108, bod 12 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012 – 161, či odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 169/2014 – 55). Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, a desítky dalších rozhodnutí Ústavního soudu dostupná na <http://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, odstavec 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, odstavec 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, odstavec 17, popř. rozsudky ve věcech sp. zn. 1 Afs 81/2013, 1 Afs 82/2013, 1 As 72/2013, 9 Afs 22/2013, 9 Afs 39/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 a řada dalších). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námítky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. odstavec 24 nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námítkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námítkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly. Z výše uvedených důvodů soud není povinen reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 – 48, bod 35, či rozsudek téhož soudu ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016 – 46, bod 19).

Nelze též zapomínat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude krajský soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, a ze dne 30.6.2014, č. j. 8 Azs 71/2014 – 49, všechny dostupné na www.nssoud.cz). **Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva** ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), **jakož i Ústavní soud** (srov. např. usnesení

Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6.6.2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3391/12 atd.).

Vhodné je též vypíchnout, že odmítnutí argumentace účastníka řízení nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).

Nyní k samotnému přezkumu.

Nejprve krajský soud (byť se jedná o notoriety) připomíná, že Turecko je členem Severoatlantické aliance (NATO) a kandidátskou zemí Evropské unie (Turecko tedy již splnilo kritéria stanovená Evropskou radou na jednání v Kodani ve dnech 21. a 22. června 1993, která se týkají stability institucí zaručujících demokracii, právní stát, lidská práva a respektování a ochranu menšin). **Turecko je dále smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod** (dále též „Evropská úmluva o lidských právech“), což umožňuje jeho občanům obrátit se na Evropský soud pro lidská práva (jde o pojistku zaručující účinnost systému právní ochrany proti případnému porušení lidských práv; Evropský soud pro lidská práva např. v roce 2014 shledal pouze v 94 případech porušení lidských práv z 2899 stížností směřujících proti Turecku). **Nejsou žádné indicie o případech *refoulement* státních příslušníků Turecka. Turecko tedy je dle Komise v současné době třeba považovat za bezpečnou zemi** (již v minulosti Turecko na seznam bezpečných zemí zařadilo např. Bulharsko), což se promítlo i do návrhu nařízení, kterým se vytváří společný seznam EU bezpečných zemí původu pro účely směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a mění směrnice 2013/32/EU (v podrobnostech srov. http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/european-agenda-migration/proposal-implementation-package/docs/proposal_for_regulation_of_the_ep_and_council_establishing_an_eu_common_list_of_safe_countries_of_origin_cs.pdf).

Pokud jde o žalobcem akcentované (špatné) postavení kurdské menšiny a postavení členů či podporovatelů legální BDP (jejíž kandidáti opakovaně v minulosti uspěli i ve volbách do Velkého národního shromáždění Turecka; srov. např. studie Parlamentního institutu s názvem Volby v Turecku, červen 2015, či Turecké parlamentní volby 2011, vše dostupné na <http://www.psp.cz/sqw/ppi.sqw?d=3>), **je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval situací kurdské menšiny v Turecku** (dle kasačního soudu vláda respektuje práva kurdské menšiny, dokonce se snaží postavení této menšiny zlepšit a pronásleduje pouze kurdské povstalce, kteří proti ní bojují se zbraní v ruce) **i činností legální strany BDP a dospěl k závěru, že případné obtíže spojené s příslušností k uvedené etnické skupině a ke zmíněné politické straně nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona** (podrobně se touto problematikou zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 – 154, na tyto závěry pak odkázal např. v usnesení ze dne 15. 4. 2015, č. j. 3 Azs 7/2015 – 31, zejména pak v usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015 – 23, bod 38). **Tyto závěry jsou stále aktuální, zvláště pak v případě žalobce a jeho rodiny, která pochází z Mersinu, kde žádný vnitřní ani mezinárodní ozbrojený konflikt neprobíhal a neprobíhá.** Není a nebyl proto důvod udělovat žalobci humanitární

azyl či doplňkovou ochranu. Vzhledem k místu pobytu žalobce a jeho rodiny v zemi původu (Mersin) jsou též irelevantní žalobcem zmiňované zásahy turecké armády proti ozbrojeným kurdským jednotkám (milicím) na východě země či dokonce na území Syrské arabské republiky (zde v současnosti navíc dochází k deeskalaci konfliktu).

Není pravdou, že by se „žalovaný nevypořádal s obecným postavením Kurdů v Turecku“, naopak postavení Kurdů se žalovaný věnoval na straně 11 a 12 (prvý odstavec shora) žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž vždy uvedl, na základě jakých konkrétních podkladů svá skutková zjištění učinil. Soud proto na závěry žalovaného, s nimiž se zcela ztotožňuje, tímto odkazuje.

K BDP je možno pro úplnost uvést (v podrobnostech viz zprávu na listu číslo 161 a 162 správního spisu), že na základě dohody ze dne 28. 4. 2014 téměř všichni poslanci BDP přestoupili do HDP, následkem čehož zanikl parlamentní klub BDP. **Strana BDP pak na svém sjezdu dne 11. 7. 2014 rozhodla o své transformaci na Stranu demokratických regionů (DBP)**, jejímž cílem je v koordinaci s HDP působit již výlučně na lokální a regionální úrovni. **Samotná HDP** (která je označována za „kurdskou stranu“, neboť dle stanov je cílem strany též „zajistit trvalý mír v nevyřešené kurdské otázce a bojovat za řešení všech problémů kurdského národa na základě kolektivních práv“) **získala v parlamentních volbách v červnu roku 2015 13, 1 % platných hlasů a s 80 získanými mandáty se stala čtvrtou nejsilnější politickou stranou** (viz listy číslo 161 a ž 162 správního spisu, srov. též např. <http://www.iir.cz/article/turecke-volby-2015-konec-dominance-akp>). Je tedy nutno odmítnout tvrzení žalobce, že Kurdové, kteří veřejně prosazují svou identitu, jsou v Turecku pronásledováni nebo trestně stíháni.

Vzhledem k tomu, že žalobce vykonával běžnou podpůrnou činnost legální politické strany (nebyl ani jejím členem), jeho pronásledování za tuto „politickou činnost“ není přiměřeně pravděpodobné a obava z něj je neodůvodněná (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015 – 23, bod 39, k postupu při posuzování odůvodněnosti obav srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, nebo ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010 – 112). Dále je třeba zmínit, že při jednání (7. 1. 2015) ve věci sp. zn. 50Az 4/2015 (žalobce Tayyip Ölmez) žalobce na dotaz soudu odpověděl, že se nepokusil se svými tvrzenými problémy s policejními orgány v době pobytu na území Turecka obrátit na příslušné orgány veřejné moci Turecka (srov. § 2 odst. 5 zákona o azylu, a srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57, a ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS). Přitom dle soudní praxe obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování, za situace, kdy se žadatel o azyl účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.6.2005, č. j. 4 Azs 395/2004 - 68).

Pokud jde o tvrzení žalobce, že se jeho bratr přidal k organizaci PKK, a proto by byl návrat žalobce do vlasti rizikem, pak toto tvrzení považuje soud za něvěrohodné (účelové), neboť s ním žalobce přišel až 4 roky po podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nadto až při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Navíc nelze přehlížet, že PKK je dle Turecka, EU i USA teroristickou organizací, a proto je legitimní, pokud orgány Turecké republiky činnost takové organizace a jejích členů v souladu s tureckými zákony monitorují (případně potírají), přičemž takové jednání státu (jehož účelem

je zajištění vnitřní bezpečnosti a územní celistvosti) nelze bez dalšího považovat za azylově relevantní pronásledování.

Nejvyšší správní soud se v minulosti vyjádřil i k odpíračům vojenské služby kurdské národnosti, kteří sympatizovali s politickou stranou BDP (jako žalobce), i k jejich případnému trestání v zemi původu (srov. usnesení ze dne 15. 4. 2015, č. j. 3 Azs 7/2015 – 31, a usnesení ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 222/2014, bod 12). Z rozhodovací činnosti je též zdejšímu soudu známo, že **navráťivším se žadatelům o azyl nehrozí v Turecku nebezpečí vážné újmy** ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 3 Azs 7/2015 – 31). Výše uvedené potvrzují i listiny založené ve správním spise, zejména zpráva Ministerstva zahraničních věcí, Odboru lidských práv a transformační politiky (list číslo 151 správního spisu), z níž plyne, že **není známo znevýhodňování nebo diskriminace neúspěšných žadatelů o azyl ze strany státních orgánů po jejich návratu do Turecka, nebyl proto důvod udělovat žalobci doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu.**

I problematikou služby v armádě (které se žalobce obává) se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, např. v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, popř. v rozsudku ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Azs 287/2015 – 20, a dospěl k závěru, že samotné **odmítání této služby, byť by její výkon byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu, není azylově relevantní**. Závěry Nejvyššího správního soudu výše citované dopadají na projednávanou věc a krajský soud nenalezl žádné rozumné důvody, pro které by se od těchto závěrů měl odchýlit, přičemž soudem užitě odkazy na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu lze považovat za dostačující (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.5.2013, č. j. 7 As 135/2012 – 37). Azylově relevantní by bylo odmítání vojenské služby odůvodněné tím, že by znamenalo ve smyslu rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19.8.1994, č. j. 6 A 509/94 – 27, „*podílet se na bojových akcích, z hlediska přirozenoprávního mezinárodním společenstvím obecně odmítaných (jako např. genocida, etnické čistky, kruté vedení války proti civilnímu obyvatelstvu, vraždění zajatců ap.) právě z těchto důvodů (a nikoli z pouhé averze k vojenské službě nebo ze strachu o život).*“ Před takovou hrozbou však žalobce nestojí, neboť z aktuálních podkladů shromážděných během správního řízení žalovaným nevyplývá, že by se takových činů ve východním či jihovýchodním Turecku armáda dopouštěla, nadto žalobce by do této konfliktní oblasti vzhledem ke svému původu s největší pravděpodobností nebyl nasazen.

Ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí, Odboru lidských práv a transformační politiky (list číslo 151 správního spisu), a ze zpráv založených na listech číslo 163 až 169 správního spisu dále plyne, že **neúspěšní žadatelé o azyl, kteří dosud neodsloužili povinnou službu v armádě nebo se jí aktivně vyhýbali, musí tuto povinnost splnit, mohou se z ní ale též vyplatit. V opačném případě mohou být trestně stíháni, nicméně trestem bývá spíše pokuta než odnětí svobody**. Samotné trestní stíhání či následné potrestání odmítáče povinné služby v armádě však nezakládá pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu (shod. srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, bod 21), ledaže by bylo uplatňováno diskriminačně nebo by ukládání tohoto trestu či jeho výkon byl nepřiměřený, nelidský či jinak porušoval lidská práva, což nebylo tvrzeno ani prokázáno. **Turecké zákony navíc dle Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky (viz listy číslo 165 až 167 správního spisu) umožňují tureckým občanům, kteří žili v zahraničí déle než tři roky (což je i případ žalobce), splnit vojenskou službu**

formou 21 denního základního vojenského výcviku. V podrobnostech lze opět odkázat na zcela vyčerpávající odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, zejména pak na stranu 10 (třetí odstavec shora) a na podklady tam citované.

Lze tedy uzavřít, že skutečnost, že žalobce je příslušníkem kurdské menšiny, že se angažoval ve prospěch legální politické strany BDP (s čímž mohly být i spojeny jisté obtíže) a že dosud neodsloužil povinnou službu v armádě, nebyla a není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a), b), § 14 zákona o azylu či § 14a zákona o azylu. Není přitom pravdou, že „azylově relevantní důvod dle § 12 písm. a/ zákona o azylu zůstal stranou zájmu správního orgánu“, když udělením azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu se žalovaný zevrubně zabýval na straně 4 (poslední tři odstavce) a na straně 5 žalobou napadeného rozhodnutí.

Na tomto místě je nutno připomenout, že ze žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z protokolu o pohovoru k této žádosti je zřejmé, že se žalobce snaží legalizovat prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu svůj pobyt na území České republiky. Nejvyšší správní soud však setrvale judikuje, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany. V odůvodnění rozsudku ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, Nejvyšší správní soud konstatoval, že **institut azylu** slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně **není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů** (ekonomických, osobních, rodinných) **v zemi původu** (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005-46). Není ani prostředkem pro řešení takových problémů, které nastaly po příchodu cizince na území České republiky. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území České republiky není v žádném případě důvodem pro udělení azylu. K obdobným závěrům dospěl kasační soud také v odůvodnění rozhodnutí ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48, ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53, nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69.

Nebylo též možno uvažovat ani o udělení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, neboť žalobce nebyl (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14. **V úvahu nepřípadala ani aplikace § 14b zákona o azylu** (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny), neboť nikdo z rodinných příslušníků žalobce nepožíval (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a nepožívá doplňkové ochrany.

Jde-li o humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu), je třeba nejprve připomenout, že na humanitární azyl není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, či rozsudek téhož soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 6 Azs 230/2014 – 67, bod 50). Jako obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu pak lze zmínit například zvlášť těžkou nemoc či zdravotní postižení či příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Ani tyto důvody v případě žalobce nebyly dány. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že snaha o legalizaci pobytu v České republice, byť je spojena se snahou o realizaci rodinného života, není zásadně ani důvodem hodným zvláštního zřetele, který je nezbytný k udělení humanitárního azylu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Azs 16/2012 – 12, bod 16,

usnesení ze dne 19. 6. 2014, č. j. 4 Azs 88/2014 – 18, usnesení ze dne 5. 12. 2012, č. j. 6 Azs 22/2012 – 35). Uvedené platí i v projednávaném případě.

Žalovaný tedy rozhodl správně, přičemž v žádném případě nelze jeho rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné. V odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, jakož i úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Z odůvodnění rozhodnutí je též seznatelné, jak se žalovaný vypořádal s návrhy a námitkami žalobce a jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Po žalovaném nelze požadovat, aby podrobně popisoval, co je obsahem jednotlivých zpráv založených ve správním spise, s nimiž se žalobce v průběhu řízení prokazatelně seznámil a proti nimž nevznesl žádné výhrady. I kdyby se však o mělo jednat o vadu žalovaného rozhodnutí, jak namítal žalobce, rozhodně by se nejednalo o vadu, která by způsobovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. **Ve spise však dostatek podkladů podporujících závěry žalovaného je.** V této souvislosti je vhodné žalobci připomenout, že účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí (nejde o literární kvalitu odůvodnění rozhodnutí), ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spisu dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Postrádalo by totiž smysl (a bylo by ryzím formalismem) rušit rozhodnutí např. v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné.

III.

Závěr a náklady řízení

Lze tedy uzavřít, že se žalovaný ve svém rozhodnutí náležitě vyjádřil k důvodům, pro které žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu. Stejným způsobem tak učinil i ve vztahu k doplňkové ochraně. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když podmínky pro takový postup byly splněny (§ 51 odst. 1 s. ř. s.; srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16.2.2016, č. j. 7 As 93/2014 - 48).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož však žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Závěrem soud pro případ, že by se žalobce domáhal překladu rozsudku do svého mateřského jazyka, zdůrazňuje, že z žádného ustanovení upravujícího řízení před správními soudy (včetně ustanovení o. s. ř., jichž se v souladu s § 64 s. ř. s. použije přiměřeně) nevyplývá povinnost soudu překládat účastníku řízení soudní rozhodnutí do jeho mateřského jazyka, popř. jazyka, který ovládá, a to tím spíše je-li tento účastník tak, jako je tomu v tomto případě, zastoupen advokátem, který zcela nepochybně český jazyk ovládá a kterému (nikoli žalobci) je rozsudek doručován. Pouze rozhodnutí soudu v českém jazyce je zněním autentickým. Není povinností soudu zasílat účastníkovi řízení překlad takového rozhodnutí do

jeho mateřského jazyka (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2005, č. j. 2 Azs 168/2004 – 52, ze dne 21. 6. 2006, č. j. 3 Azs 156/2005 – 47, ze dne 11. 10. 2006, č. j. 6 Azs 412/2005 – 65, ze dne 17. 2. 2006, sp. zn. 8 Azs 85/2005, ze dne 10. 11. 2012, č. j. 6 Ads 58/2010 – 178, či usnesení ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Azs 98/2014 – 15). K otázce výkladu čl. 37 odst. 4 Listiny v souvislosti s písemnostmi, které soud účastníkům zasílá během probíhajícího soudního řízení, přistoupilo také plénum Ústavního soudu ve svém stanovisku ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS – st 20/05, č. 485/2005 Sb. ÚS. Ústavní soud zde dospěl k závěru, že gramatický výklad čl. 37 odst. 4 Listiny „je zcela jednoznačný a svědčí pro nutnost tlumočení při ústní komunikaci účastníka řízení neovládajícího český jazyk se soudem. Nutnost překladu písemností, včetně rozhodnutí soudu, však gramatickým výkladem dovodit nelze. Logický výklad za použití argumentu a simili vede k témuž výsledku. To proto, že obsah čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), ač je omezen co do uplatnění toliko na trestní řízení, je co do rozsahu zaručeného práva srovnatelný s čl. 37 odst. 4 listiny.“

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 26. dubna 2016

Aleš Korejtko v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová